

Konfirmace

Javorník, 17. dubna 2011

Čtení: 1 Kor 3, 1 – 17; Text: Mt 7,24–27

A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváženému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl přívál, přibnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nespadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl přívál, přibnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký."

Vypráví se jeden příběh o tom, že se setkali dva staří známí, kteří se dlouho neviděli a jeden povídá druhému: „Víš, co je nového? Stal jsem se křesťanem!“ „Hm, tak to znamená,“ povídá ten druhý, „že toho musíš hodně vědět o Ježíši Kristu. Kde se narodil, kde žil...“ „A to já nevím,“ říká ten první. „Tak aspoň víš, co učil a co dělal.“ „Tak to taky moc nevím, i když bych hrozně rád o něm něco věděl“ povídá ten nový křesťan. „Tak jak v něho můžeš věřit, když o něm prakticky nic nevíš?“ divil se jeho přítel. „No je pravda, že toho o Ježíši moc nevím, ale jedno vím zcela jistě. Že jsem byl alkoholik, svou ženu jsem bil a děti se mě bály. Ale Ježíš to změnil. Proto v něho věřím.“ Bratři a sestry, jak často to v naší církvi děláme přesně opačně. Místo víry nabízíme dětem informace, znalosti, učivo. A myslíme si, že jim tak předáváme dědictví víry. Že to je jakýsi nutný předpoklad k víře. Ale znovu a znovu zjišťujeme, že tak to prostě nefunguje. Minulou neděli i dnes předvedli naši konfirmandi své znalosti. Tedy minimálně to, že mají dobrou paměť. A to k absolvování konfirmační zkoušky stačí. Ale na světě je mnoho lidí, kteří ve škole u zkoušky obstáli, ale v životě se jim nedaří. Zkouška znalostí ještě nevyovídá o tom, jakými lidmi budeme a jaký život povedeme.

Pro dnešní konfirmační kázání jsem vybral známé Ježíšovo podobenství o dvou stavitelích. Oba postavili dům. Postavit dům samo o sobě zaslouží obdiv. To není jen tak. Ale teprve zátěžová zkouška přívalem vody a vichřicí ukáže rozdíl. Rozdíl v základech, na kterých jsou domy postaveny, ukazuje také na rozdíl mezi oběma staviteli. Už samo podobenství charakterizuje jednoho z nich jako muže moudrého a druhého jako blázna. Protože jeden stavěl na skále a druhý na písku. Domy samy mohly být úplně stejné a mohly být sebekrásnější. Rozdíl byl skrytý, byl v základech.

Ježíš sám toto podobenství vysvětluje. Muž moudrý je ten, kdo slyší Ježíšovo slovo a plní je. Muž blázen je ten, který slyší Ježíšovo slovo, ale neplní je. My to někdy chceme říci ve zkratce, a tak jednoduše povíme: ano, tu se říká, že máme stavět na Bibli, na Božím slovu, to je ten pevný základ. A tak se to podobenství často vykládá. Ale to není přesné. To podobenství mluví jinak. Muž moudrý je ten, kdo přijímá Boží slovo a plní je. Muž blázen ovšem také přijímá Boží slovo. Ale on to slovo neplní. Rozdíl mezi těmi muži není v přijímání a nepřijímání Božího slova, ale v jejich poslušnosti a neposlušnosti. Přesněji řečeno, oba dva Boží slovo dobře znali. Ale jen jeden podle něj také jednal. Mezi znalostí a jednáním je propastný rozdíl. Asi takový, jako mezi skálou a pískem. Když přijde bouře, pak křesťan, pro kterého je víra jen věroukou, tedy jen bohapustou teorií, tomu nezbuďe z celé křesťanské parády nic. Nejprve přijde o svou zbožnou fasádu a nakonec se mu zhroutí celé jeho křesťanství. Avšak ten, pro něhož Boží slovo znamená skutečný život, slovo uplatněné v praxi, slovo živé a mocné, slovo stávající se realitou, ten má dobrý základ pro svůj dům.

Když jsem před 14 lety Adama křtil, kázal jsem na podobenství o rozsévači. Zdálo by se, že miminko Adam z toho tenkrát nic moc nemělo, a chvíli se také nedělo nic, jako když zrno zapadne do hlíny a potřebuje čas, než zaklíčí. Dneska jsou Adam i Martina schopni sami vydávat svědectví o Božím slovu. Boží slovo padlo do úrodné půdy a my se můžeme radovat, jistě zatím jen z částečného užitku, jaký už přináší.

Zbývá říci, že to živé Boží slovo, které se v našem životě plní, naplňuje, které něco činí a něco koná, je Bůh sám. Je to on sám, kdo nás posiluje ve všem dobrém, abychom plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista, jak čteme v listu Židům. On je to věčné Boží slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A v listu Filipským 2,12 píše podobně apoštol Pavel: „A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní - nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti - s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ Je to Bůh, který působí, že činíte Boží slovo. Jde tedy o to, být s Bohem, bývat s Pánem, na něm stavět, na něm založit svůj život. Ve zpěvníku máme píseň 192, kde se zpívá: „Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Boha doufat, a kdo věrně, neochvějně, s Pánem hledí bývat. Protož v tobě v každé době naději svou zakládám; základ stálý, dokonalý živ i mrtev v tobě mám.“ Tuto píseň jsme si vybrali jako konfirmační a budeme ji také na závěr slavnosti společně s ostatními dětmi a se zpěváky hrát a zpívat.

Milí konfirmandi, je jistě potřebné mnoho vědět o Ježíši, znát Bibli nebo si pamatovat něco z konfirmačního učiva. Ale co je opravdu důležité, je mít Ježíše ve svém srdci a žít z jeho moci a síly. Mít to jedno potřebné – svého Spasitele a Pána, jemuž patřím.

Začal jsem své kázání kratičkým příběhem z jakési knihy, zakončím ho druhým příběhem z jiné knihy: Jeden proslulý univerzitní profesor, kandidát Nobelovy ceny, slavný v celém světě, si jednou vyšel na břeh jezera. U břehu uviděl rybáře s bárkou, a protože se mu zachtělo projet se po jezeře, požádal rybáře, aby ho na své bárce svezl. Rybář souhlasil a profesor nastoupil do loďky. Když už byli dost daleko od břehu, profesor se začal rybáře vyptávat. „Znáš dějiny?“ „Ne.“ „Pak je čtvrtina tvého života ztracená. Znáš astronomii?“ „Ne.“ „Pak dvě čtvrtiny tvého života jsou ztraceny. Znáš filosofii?“ „Ne.“ Pak jsou tedy ztracené tři čtvrtiny tvého života.“ V tom okamžiku se zvedla strašná bouře. S bárkou uprostřed jezera si vítr a vlny pohrávaly jako s ořechovou skořápkou. Rybář se obrátil na profesora a snažil se překřičet řev větru: „Umíte plavat?“ „Ne,“ odpověděl profesor. „Pak je ovšem celý váš život ztracený!“

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, dej, ať plníme tvé slovo a postavíme svůj život na Tobě. Aby to, co s tvou pomocí v životě stavíme a budujeme, nesmetla bouře a vichřice všelijakých zkoušek, pokoušení, hříchů a pádů. Dej ať neztratíme svůj život pro svou pychu. Aby ten, kdo si myslí, že stojí, nepadl. Neboť ty se stavíš proti pyšným, ale pokorným dáváš milost. Amen.*